

minste lichtflikkering, maar soms, mij overkwam het een paar malen bij het maken van een scherpe bocht, op zoo'n geringen afstand, dat men onwillekeurig even schrikt door het plotse linge luide gesnater, vermengd met het spatten van water en het klappen van vleugels.

Niet altijd zijn het opgejaagde dieren, die de stilte verbreken; er zijn nachten, vooral in den trektijd, dat men allerlei vogelgeluiden opvangt zonder een der vogels te zien te krijgen. Maar toch luister ik graag naar elk gepiep, elk gefluit, elk geroep, en ik tracht elk geluid vast te stellen; ik weet dan, welke vogels ongezien voorbij trekken.

Jammer dat de slechte toestand, waarin veel landwegen verkeerden de aandacht van het verborgen dierenleven te veel afleiden, jammer ook dat de wind zoo bulderend in de oorschelpen kan blazen, dat het opvangen en herkennen der geluiden zoo goed als onmogelijk gemaakt wordt. Maar in weerwil van die minder gunstige omstandigheden heb ik bij avond of bij nacht menig tochtje gemaakt, waaraan ik met genoegen terugdenk.

Texel.

J. DRIJVER.

EEN LENTEWADELING.

REGENLUCHT, vochtige straat al, parapluie-gedraai, een fijn motregentje — weg alle wandelillusie. In eens 't besef: ook een nevelstemming geeft rijkdom aan het gemoed, en dan het besluit: de duinen in. Langs den bekenden weg, maar niet in een draffe: links lokt je al te veel teer-moois. De gelende en gele elzentroetels glimmen je toe als bruingele, lichtende kaarsjes, de pitjes omlaag hangend. Groote verlichting op vollen dag, toch een zuiver licht, ondanks het daglicht, des te schitterender zelfs hoe meer de zonne geeft. En op het rythme, aangegeven door den wind, dansen en wiegelen, hotsen en stooten die drie-vier-vijf-zestallen. Goed »doen« daartusschen de uitgebrande flambouwen.

In grijze zijde staan de berken, rank en bevallig: gratiën, die de lente hebben binnen-geleid, en doen vóórgevoelen, welke weelde te wachten is. Met hun levend netwerk van ijle takjes wuivend, doen zij kond, dat de godinne is gekomen. Straks zullen ze wierook slingeren, langs weg en duin, door struik en bosch, wierook van den heerlijksten aroom.

Aan witte, schijnbaar dooie slingertakken ontplooiden zich al de kamperfoelieblaadjes: rood-brons-groen, voorboden van lente's kleurensymphonie.

Met lichtgele kroon, in zacht-geelgroene kelk steekt het speenkruid het kopje op, heerlijk uitkomend tegen het groen rondom. Nu naar de hoogte, door struiken en takken, overal begin van leven, in kleur en tint, in zwelling en ontplooiing. Hier nog de teeder, zachte, subtiële lijn om den knop, daar de lijn in uiterste spanning, alsof het wonder zóo zal geschieden.

Ontroerend stemt de blik op de duizenden kroonlichtjes van den kastanje: een kleurensprookje; daar, te midden van al het zingend hout, in vollen feestbloei één wilg met gouden kroon, de andere in licht- en donkergrijs dons de bloemenschat nog verbergende.

't Windeke groeit aan en vaart door het pijnbosch. Zacht ruischend begint het, dan, of nelheid en kracht vertienvoudigen, lijkt het of heftige regenvlagen neerplassen, en, verontrust kijkt ge achterwaarts, of de bui al zoo nabij is. Geen nood, al valt er een »sputtertje«, van een bui geen sprake. Toch is het niet de eenige maal, dat wind en takken en vallende naalden den wandelaar parten spelen dezen morgen.

Naar de hoogste toppen vooral, daar is het uitzicht het ruimst, 't panorama het stoutst. Geen honderden meters hooge rotsen, geen gletschers met ijzingwekkende spleten, geen schuimende bergstroomen, geen Alpenland ligt voor, u, neen, ons echt Hollandsch duinlandschap, maar dat toch, mits ge niet in de laagte blijft, in zijn rijzen en dalen een schoonheid van lijn geeft te zien, die u ontroert, die u doet vergeten, dat ge in Holland zijt, omdat ge al wat rondom

u is vergeet. Niet het land, niet de boom, niet de bloem spreken langer tot u, gij jubelt uw eigen schoonheids-gelukgevoel uit.

Langs ruigende helling van top tot top, steeds de blik vóór, achter, rondom u; een wandeling door een tooverland. *Aladdin — dat zijt gij zelf.* Overal branden de lichtjes, de lentegodinne ontstak ze; uw eigen lichtje van binnen is eveneens ontstoken, *uw wonderlamp belicht alles met haar schijnsel.*

Den Haag.

J. KOHNHORST.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Heusch on snapt? — Ik heb Donderdagmiddag op de brug bij het Oostpoortje in Delft een heel mooi vogeltje gezien. In zijn doen en laten precies een musch, hij huppelde rond in een paardenvijg net als deze en was ook zeer mak, waardoor de voorbijgangers in staat waren hem heel goed op te nemen. Hij was wel geteekend ongeveer als een musch, maar alles inplaats van bruin met vuilgeel, bruin met prachtig rood, donkerder en lichter. Ik had dat diertje gezien in Buekers, dat ik sedert eenigen tijd in mijn bezit heb en ik zocht 't thuiskomend gauw weer op, ik vond De Roodmusch, *Carpodacus Erythrinus*. Plaats 15, fig. 6. 't Zal wel uit een volière ontsnapt zijn, maar 't was een heerlijk gezicht, zoo op straat en dan in Delft, waar we zoo weinig mooie vogels zien.

Delft.

TH. ITZ—VAN SCHERMBEEK.

Ik weet niet, of bij ons de Roodmusch zoo heel veel in volières wordt gehouden. 't Is echter niet onmogelijk, dat het vogeltje hierheen is gekomen met de groote westelijke beweging van de notekrakers en pestvogels. Tot nu toe is de Roodmusch slechts een paar keer in ons land waargenomen.

Th.

Verschenen is aflevering 1 van jaargang XX van het »Tijdschrift over Plantenziekten«, welk onder redactie van Prof. Dr. J. Ritzema Bos staand tijdschrift wordt uitgegeven voor rekening van de Nederlandsche Phytopathologische Vereeniging.

Na de lijst der donateurs en leden der genoemde Vereeniging volgt een opstel van de heeren Dr. H. M. Quanjer en N. Slagter, getiteld: »De roest- of schurftziekten van de selderieknol en enkele opmerkingen over andere selderieziekten«. Op eene inleiding over het voorkomen en de uitbreiding van de cultuur van selderie over ons land volgt een overzicht over de cultuurwijze van dit gewas, waarna de uitwendige kenmerken der belangrijkste ziekte, de »roest« of »schurft« en de door haar aangerichte schade aan de hand van in de praktijk verzamelde gegevens worden besproken.

Op dit artikel volgt eene voortzetting van een in jaargang XVIII reeds begonnen stuk, eveneens van de hand van Dr. Quanjer: »Iets over de techniek van het sproeien«. In het eerste deel van deze verhandeling werden de voorwaarden opgesomd, waaraan het materiaal, voor de vervaardiging der machines gebruikt, moet voldoen om bestand te zijn tegen de verschillende sproeivloeistoffen.

Dan volgt een kort artikel van T. A. C. Schoevers over de zoo gevaarlijke »Melk- of loodglans«, eene ziekte, die meer en meer voorkomt en vooral bij ooftboomen zeer schadelijk kan zijn, daar geheele takken en boomen er aan te gronde gaan. Zooals uit verschillende in England, verrichte onderzoekingen en proeven gebleken is, wordt deze ziekte veroorzaakt door een in de houtvaten levende zwam, *Stereum purpureum* genaamd, die zeer algemeen op doode boomstronken saprophytisch voorkomt. Tegen deze ziekte is heel weinig te doen. Opruimen der aangetaste boomen en takken is het eenige en dit wordt dan ook met nog eenige andere voorbehoedmaatregelen aangeraden.

Daarna breekt dezelfde schrijver een lans voor de ten onrechte nog maar al vaak vervolgd en miskende vleermuizen en wekt belanghebbenden op eens een proef te nemen met »Vleermuizenbescherming«, die even nuttig en noodig is als vogelbescherming. Het is nog de vraag, of het denkbeeld uitvoerbaar is, wat alleen door proefnemingen is uit te maken. In Duitschland beveelt men aan het ophangen van eene soort van vleermuisnestkasten, waarin deze dieren over dag kunnen schuilen en hun winterslaap houden. Deze kasten, die beschreven worden, zijn uiterst weinig kostbaar en gemakkelijk te maken; verdere kosten zijn er niet, daar voederen natuurlijk niet noodig is. Van het nut der vleermuizen worden een paar voorbeelden gegeven; o. a. wordt vermeld eene door de Amerikanen naar het schijnt met succes begonnen poging, om vleermuizen te gebruiken voor het wegvangen van voor den mensch gevaarlijke en lastige vliegen en muggen.